

gedes temmelig hurtig efter Forslyttelsen; vilde, naar hans Pension skulde beregnes efter den nye Lov, saa mindre i Pension, end han vilde have faaet i Forslyttelsesdieblifket, dersom han var afgaaet til den Tid og var pensioneret efter den gamle Lov. For at denne Ubillighed ikke skal indtræde, foreslaar man i den nye § 8, at en Embedsmand, naar han afgaar efter at være forflyttet, og hans Pension, naar den skulde beregnes efter den nye Pensionslov, vilde blive lavere end den, han vilde have faaet ved sin Forslyttelse efter den gamle Pensionslov, dog ikke skal kunne faa en lavere Pension end denne; han skal have den Pension, han vilde have faaet efter den gamle Pensionslov, dersom han skulde have været pensioneret i det Dieblif, han blev forflyttet. Han udsætter sig altsaa ikke ved at lade sig forflytte for at faa en lavere Pension, selv om han kort efter Forslyttelsen skulde blive afflediget paa Grund af Svagelighed eller andre ham utilregnelige Uarsager; men han er i ethvert Fald sikret den Pension, han har opnaaet Ret til at faa, før han blev forflyttet. — Til Lovudkastets § 8 er der stillet et Forslag under Nr. 9, og i Forbindelse dermed kan jeg vel omtale Forslaget under Nr. 17, som angaar det samme Spørgsmaal. I § 8 omhandles de Tilfælde, i hvilke Pensionen skal ophøre for en Embedsmand, og paa det andet Sted omhandles de Tilfælde, i hvilke den skal ophøre for en Enke. Der findes paa det ene Sted under Nr. 5 og paa det andet Sted under Nr. 4 anført: naar han — eller hun — ved Dom kjendes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Udvalget foreslaar, at Ordene ved Dom paa begge disse Steder skulle udgaa; thi det kan være saa klart og utvivlsomt bevist og ligge for, at Vedkommende har gjort sig skyldig i en saadan Handling, at man ikke behøver at vente, indtil det anerkjendes ved Dom. Det kan være saa klart bevist, at der egentlig ikke kan være Spørgsmaal om ved Dom at kjende skyldig; der kan blive Spørgsmaal om ved Dom at fastsætte

Straffen; men selv det om Handlingen er begaaet, kan være saa klart, at det ikke er Spørgsmaal om at faa det anerkjendt ved Dom. Udvalget har nævnt, at egen Tilstaaelse kan forelægge, og derhos kan ogsaa nævnes, at den Paagjældende gribes i selve Handlingens Udøvelse, i selve Handlingens Dieblif. Handlingens Tilstedeværelse er da saa klart og tilstrækkeligt godtgjort, at det vilde være besynderligt at vente med, at disse Tilfælde skulde indtræde, indtil det var afgjort ved Dom. — En anden Sag er det, hvad der ogsaa ligefrem er udtalt af Udvalget i dets Betænkning, at Vedkommende i dette Tilfælde, dersom han herved anser sig for krænkert i sin Ret, har fuldkommen aaben Adgang til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. — Forslaget under Nr. 10 til § 9 gaar ud paa en Afgjørelse af Spørgsmaalet om Enkepensioner, der er afvigende fra den, der nu finder Sted. Medens Grundloven sikrer Embedsmændene en fuld ubestridelig Ret til Pension, er noget Saaant ikke Tilfældet med Hensyn til Embedsmænds Enker, men der er i den nugjældende Pensionslov ogsaa givet dem en Ret til at faa Enkepension efter de Regler, som der ere fastsatte. Det er nu forekommet Udvalget, at naar det i dette Tilfælde uden Hensyn til Grundlovsbestemmelserne, hvorved man ellers er bunden, staar hen til Afgjørelse, om Embedsmænds Enker i alle Tilfælde bør have Ret til Pension; er det rigtig ikke saaledes ubetinget at tillægge dem en saadan Ret. Naar en Enke, saaledes som ofte nu er Tilfældet, besidder Formue eller har en rundelig Indtægt fra andre Sider og altsaa slet ikke behøver at besvære Andre, før at kunne leve, men kan komme igjennem med det; hun har, forekommer det Udvalget, at det ikke er hensigtsmæssigt, nødvendigt eller tilraadeligt desuagtet at give hende en bestemt Ret til at kunne kræve en Pension af Staten. Vi foreslaar derfor, at betingelse Enkernes Ret til Pension af, hvorledes deres Wilkaar og Formuesforfatning er, saaledes at